

Arrest

nr. 218 498 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 18 mei 2017 België is binnengekomen, diende op 24 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 27 oktober 2016 in Bulgarije (Eurodac).

1.2. Op 17 oktober 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 24/05/2017

Overdracht CGVS: 29/12/2017

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd er op 20 juli 2018 van 09.00 uur tot 13.05 uur met u een eerste persoonlijk onderhoud gehouden op de zetel van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Ahmadzadah Naweed was aanwezig gedurende het hele persoonlijk onderhoud. Een tweede persoonlijk onderhoud werd met u gehouden op het CGVS op 24 augustus 2018 van 09.00 uur tot 13.00 uur. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Ahmadzadah Naweed was aanwezig vanaf 10.00 uur tot het einde van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tadjiek te zijn. U bent 29 jaar oud. U bent geboren en getogen in Kabul. Sinds 8 à 9 jaar woont u in het dorp Sar Asiab, gelegen in stadsdistrict 6 van de stad Kabul. Van 1386 tot 1388 Afghaanse kalender (AK) (21 maart 2007 – 20 maart 2010 Gregoriaanse kalender (GK)) volgde u religieuze lessen in Qalai Logari. U bent hafiz van de koran en kan de koran dus uit uw hoofd reciteren. Nadat u een tijdje les gaf in verschillende trainingscentra, begon u uw eigen educatiecentrum te leiden in 1392 AK (21 maart 2013 – 20 maart 2014 GK). Uw educatiecentrum is gelegen in Doghabad. U zorgde ervoor dat alles in het centrum in goede banen liep en gaf zelf ook les. Sinds vijf à zes maanden na de oprichting van uw centrum tot het moment van uw vertrek uit Afghanistan kwamen er regelmatig mensen naar uw educatiecentrum om vragen te stellen en te kijken naar de meisjes. U stuurde hen telkens wandelen, maar er kwamen steeds andere mensen terug die hetzelfde deden. Er was zelfs een incident waarbij twee van uw leerkrachten werden aangevallen met een mes. U kreeg soms kritiek omwille van het feit dat er Engelse les gegeven werd in uw educatiecentrum en omdat er les gegeven werd aan meisjes. Ongeveer een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan bent u overvallen toen u op weg was van uw werk naar huis. Uw belagers benaderden u met bedekte gezichten en houten stokken. Ze bevalen u om uw geld en gsm af te geven. U zei dat u niets bij had en werd aangevallen en gestoken met een mes. Uiteindelijk dropen uw belagers af nadat ze doorkregen dat u bedreven was in zelfverdedigingstechnieken. Drie dagen voor uw vertrek uit Afghanistan kwamen mullah M. en mullah J. van de taliban naar uw educatiecentrum. Ze kenden u van in de periode dat u religieuze lessen volgde in Qalai Logari. Ze vroegen of ze bij u een kamer konden huren om hun wapens op te slaan. Ze legden uit dat ze geïdentificeerd waren door de autoriteiten in hun eigen dorp en daardoor een andere plaats zochten om hun activiteiten te doen. Ze boden u er het bedrag voor dat u gewoonlijk betaalde voor de huur van het hele centrum. U stemde toe. Toen ze vertrokken, nam u contact op met de politie en speelde u deze informatie door. Toen u 's avonds naar huis ging, vertelde u ook aan uw vader wat er gebeurd was. Uw vader raadde u aan om uw werk stop te zetten en bij hem in zijn klerenwinkel te komen werken, maar dat deed u niet. De derde nacht nadat mullah M. en mullah J. u benaderd hadden, kwamen de taliban naar uw huis. U was op dat moment niet thuis, maar bij uw vriend H. De taliban waren op zoek naar u en noemden u een spion en sloegen uw vader ernstig. Uw oom van vaderszijde belde u en zei u dat uw vader gewond was en dat u naar het ziekenhuis moest komen. Eens daar, vertelde uw vader u wat er gebeurd was. U ging naar het huis van H. en regelde van daaruit uw vertrek.

U verliet Afghanistan op 10 aqrab 1395 AK (31 oktober 2016 GK) en u reisde naar België, waar u op 24 mei 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek uit Afghanistan kwamen de taliban nog drie à vier keer naar het huis van uw ouders in Sar Asiab. Om deze reden verhuisden uw ouders naar Qalai Muslim, waar ze ook nog drie keer langs kwamen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader (kopie), de taskara van uw broer (kopie), vijf foto's (origineel), vier niet ingevulde certificaten (origineel), een badge inzake uw gevechtssport (origineel), een foto over uw gevechtssport (origineel), vier certificaten over uw gevechtssport (origineel), een foto van u met gewonde voet (origineel), een afstudeercertificaat van de koranles (origineel), een enveloppe (origineel), een affiche van uw educatiecentrum (origineel), een jeugd pas van een deelname aan een evenement in België (kopie) en een verslag van een klinisch psycholoog (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Er dient wel gewezen te worden op uw verklaringen van het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, waarbij u stelt dat u het moeilijk heeft en naar de psycholoog gaat (CGVS 2, p. 18, 19). U haalt aan dat u reeds een keer naar de psycholoog ging en binnenkort een nieuwe afspraak heeft (CGVS 2, p. 19). U stelt dat u slaapproblemen en veel stress heeft (CGVS 2, p. 19). Na het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS legt u een verslag van uw klinisch psycholoog neer. Dit verslag is gebaseerd op twee sessies en er wordt in vermeld dat er nog lopende vervolgspraken zijn. In dit verslag beschrijft uw klinisch psychologe de door u aangehaalde klachten en problemen met de taliban. Er wordt gesteld dat voor een diagnose verder onderzoek nodig is en dat de behandeling nog te bespreken is. Uit dit verslag van uw klinisch psychologe blijkt niet dat u tijdens uw persoonlijke onderhouden op het CGVS niet in staat geweest zou zijn om uw problemen toe te lichten. Noch u, noch uw advocaat maken er melding van dat de door u aangehaalde problemen uw persoonlijke onderhouden bij het CGVS beïnvloed zouden hebben. Evenmin blijkt dit uit de persoonlijke onderhouden zelf.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft. U heeft evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangetoond. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u twee van haar leden rapporteerde aan de Afghaanse overheid. Daarnaast koestert u een vrees omdat u een leercentrum uitbaatte dat ook aan meisjes onderwijs gaf. Tot slot werpt u op dat u in Afghanistan gevisieerd zou worden omdat u welgesteld bent. Aan deze verschillende asielmotieven kan evenwel geen geloof worden gehecht.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uit uw verklaringen over een overval waarvan u het slachtoffer werd blijkt dat het gaat om een eenmalig crimineel incident (CGVS 1, p. 11,12). U haalt aan dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek overvallen werd en daarbij aangemaand werd uw geld en uw gsm af te geven door personen met bedekte gezichten (CGVS 1, p. 11, 12). U heeft geen idee wie u aanviel en u linkt deze gebeurtenis niet aan de andere vervolgingsfeiten die u meemaakte (CGVS 1, p. 12). Uw advocaat verwijst naar de Guidelines van het UNCHR en stelt dat u behoort tot de categorie van de zakenlui (CGVS 1, p.24). In de UNHCR Guidelines wordt evenwel uitdrukkelijk gesteld dat de beschermingsnood van deze categorie verzoekers afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoekers in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt. Hoewel uw familie volgens uw verklaringen inderdaad welgesteld is kan er uit verklaringen geen beschermingsnood omwille van uw goede financiële situatie afgeleid worden (CGVS 1, p.24). U brengt geen andere soortgelijke incidenten die u overkwamen ter sprake en stelt dat uw familieleden nooit overvallen werden omwille van hun geld (CGVS 1, p. 12). Evenmin kan er uit uw beschrijving van het voorval afgeleid worden dat deze overvallers het specifiek op u gemunt hadden eerder dan op elke willekeurige voorbijganger (CGVS 1, p.11). Dit voorval moet dan ook beschouwd worden als een geïsoleerd crimineel feit waaruit geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde blijkt.

Verder dient aangestipt te worden dat uw verklaringen over de problemen die u had met de taliban dermate ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Een eerste element dat de door u aangehaalde problemen met de taliban ondergraaft is de vaststelling dat verschillende van uw handelingen niet in overeenstemming zijn met uw vrees. U haalt aan dat u mullah M. en mullah J. aangaf bij de politie met als doel uzelf en de anderen te beschermen (CGVS 2, p. 9). Deze drijfveer indachtig, is het dan ook niet aannemelijk dat u niet aan de politie vroeg welke maatregelen ze zouden nemen (CGVS 2, p. 12). Uw uitleg daarvoor, dat de politie haar eigen mensen zelfs niet kan beschermen (CGVS 2, p. 12) staat haaks op uw eerdere stelling dat u de politie contacteerde met als doel om uzelf en andere mensen te beschermen (CGVS 2, p. 9). U maakte nergens afspraken over met de politie (CGVS 2, p. 12) en geeft aan dat u geen contact meer had met de politie nadat zij naar u kwamen en u mullah M. en mullah J. aangaf. Van iemand die zichzelf en anderen wil beschermen kan nochtans verwacht worden dat hij zich informeert over de stappen die de autoriteiten zullen nemen met de door hem aangebrachte informatie. Dat u als coördinator in een educatiecentrum bijvoorbeeld geen afspraken maakte met de politie om geen arrestaties in uw educatiecentrum door te voeren, is weinig geloofwaardig.

Daarenboven is het opmerkelijk dat u geen maatregelen nam om uzelf en uw educatiecentrum te beschermen nadat u mullah M. en mullah J. aangaf (CGVS 2, p. 12). In het licht van de dreiging die voortvloeit uit uw asielrelaas, waarbij u had toegezegd aan twee notoire aanslagplanners dat zij uw centrum konden gebruiken om wapens op te slaan zonder daarbij een datum vast te leggen en waarbij u deze naar eigen zeggen genadeloze mannen verklikt had zonder met de politie afspraken te maken, is het weinig aannemelijk dat u geen maatregelen zou nemen. U geeft toe dat u nadacht over problemen die u in de toekomst kon hebben en zegt dat ze u persoonlijk konden vermoorden of explosieve materialen in het centrum konden plaatsen en uw studenten konden vermoorden (CGVS 2, p. 12). Gepeild of u dan werkelijk niets deed om dit te vermijden, zegt u uiteindelijk dat u telkens een andere weg gebruikte, maar dat u verder geen andere maatregelen nam (CGVS 2, p. 13). U luisterde niet naar het advies van uw vader, die u aanraadde om te stoppen met les te geven en die vroeger zelf door de taliban mishandeld en gestraft werd (CGVS 1, p. 18). U stelt dat u uw educatiecentrum, leerlingen en leerkrachten niet zomaar in de steek kon laten (CGVS 1, p. 18). Dat u niet meer maatregelen nam om uzelf, uw educatiecentrum en uw studenten te beschermen gezien de door u beweerde dreiging geeft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas een stevige knauw.

Vanuit diezelfde idee, dat het uw drijfveer was om uzelf en de anderen te beschermen, is het bovendien opmerkelijk dat u, ondanks de vertrouwensrelatie die u had met mullah M. en mullah J., niet geprobeerd heeft met hen te onderhandelen over de stockage van wapens in uw educatiecentrum. Dat u een vertrouwensband met hen had, blijkt uit uw verklaringen dat jullie elkaar kenden van in de periode dat u religieuze lessen volgde en dat u toen regelmatig met hen sprak (CGVS 1, p. 16, 17). Ook uit uw verklaring dat ze expliciet aan u toevertrouwden dat ze de kamer in uw educatiecentrum wilden gebruiken om wapens op te slaan, blijkt dat ze veel vertrouwen in u stelden (CGVS 1, p. 17). Daarenboven vertrouwden ze u ook toe dat ze gezocht werden door de autoriteiten in hun eigen regio, waardoor ze daar hun activiteiten niet meer konden doen (CGSV 1, p. 10). Dat deze talibanleden informatie over hun plannen met u delen en dat zij aan u zeggen dat ze gezocht worden, toont aan dat ze vertrouwen in u stelden. Gepeild naar de reden waarom u niet met hen in discussie trad over het stockeren van de wapens, geeft u aan dat ze genadeloos zijn en dat u het niet durfde (CGVS 2, p. 8). Gevraagd of zij iets gezegd hadden dat u zo bang maakte, zegt u dat alles duidelijk werd voor u toen ze u vroegen of ze een kamer mochten gebruiken en verwijst u naar de dood van uw vriend L., die als dokter in een militair ziekenhuis werkte, vermoord werd en wiens dood u aan hen toeschrijft (CGVS 2, p. 7, 9, 10). De situatie waarin uw vriend L. vermoord werd verschilt echter grondig van de uwe. Daar waar hij in een in een militair ziekenhuis werkte, was u een bekende aan wie mullah M. en mullah J. medewerking vroegen. Voorbeelden van andere mensen die vermoord werden omdat ze weigerden mee te werken met mullah J. en mullah M. heeft u niet (CGVS 2, p. 11). Nog enkele keren de kans gegeven om verder uiteen te zetten om welke reden u niet met hen trachtte te onderhandelen, begint u eerst naast de kwestie over de ligging van uw educatiecentrum in de buurt van het parlamentsgebouw (CGVS 2, p. 10) en zegt u vervolgens dat uw enige optie was om ja te zeggen en dat u anders vermoord zou worden (CGVS 2, p. 11). Gepeild naar de reden waarom u dacht door hen vermoord te worden als u zou proberen te onderhandelen, ontwijkt u de vraag en vertelt u over een recente aanslag in Kabul (CGVS 2, p. 11). Wederom verzocht om op de vraag te antwoorden, zegt u dat het in uw religie verboden is om met zo'n mensen samen te werken, hetgeen evenmin een antwoord op de vraag is (CGVS 2, p. 11). Ernaar gevraagd of het feit dat u hen van vroeger kende u dan niet de kans gaf om bezwaren naar boven te brengen tegen het verhuren van een kamer, begint u over iets anders, namelijk over de kritiek die u soms kreeg omdat er Engels gegeven werd in uw educatiecentrum, maar geeft u uiteindelijk aan dat deze kritiek niet van mullah J. of mullah M. kwam (CGVS 2, p. 11). Nogmaals verzocht om op de vraag te antwoorden geeft u aan dat u hen in eerste instantie wel gezegd had dat het niet mogelijk was (CGVS 2, p. 11). Bij het uiteenzetten van uw asielrelaas zei u inderdaad dat u in eerste instantie tegen hen zei dat u zelf niet genoeg plaats had voor uw studenten en dat zij met hun uiterlijk de studenten angst zouden aanjagen (CGVS 1, p. 10). Het is opmerkelijk dat u, die op het moment dat mullah J. en mullah M. bij u kwamen al wist dat zij bij de taliban waren en zelfmoordaanslagen beraamden (CGVS 2, p. 6,7), in eerste instantie wel weerwerk durfde bieden, maar vervolgens toen u hoorde dat de kamer gebruikt zou worden voor explosieven, iets wat u en uw studenten ten zeerste in gevaar kon brengen, dit niet meer deed. Dat u, die een vertrouwensband heeft met mullah M. en mullah J., deze niet aangreep om te onderhandelen over de stockage van wapens in uw educatiecentrum, zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op een helling.

Verder kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen dat uw oom, op het moment dat hij u belde nadat de taliban bij u thuis geweest waren op zoek naar u en uw vader ernstig geslagen hadden, u slechts vroeg waar u was, waarom u niet voor uw vader zorgde en zei dat uw vader ziek was en dat hij momenteel in het ziekenhuis Wazir Akbar Khan was (CGVS 1, p. 20). U geeft aan dat uw oom u verder niets vertelde en dat hij niets over de taliban zei (CGVS 1, p. 20).

Het is opmerkelijk dat uw oom u niet zou waarschuwen dat de taliban u zoeken en het op u gemunt hebben op een moment dat hij u belt om u te informeren dat uw vader in het ziekenhuis ligt. U zegt dat u pas in het ziekenhuis vernam wat er gebeurd was (CGVS 1, p. 20). Uw uitleg waarom u oom dit niet vermeldde, dat het volgens de culturele traditie zo is dat u niet geïnformeerd wordt als er iets met een familielid gebeurt terwijl u weg bent (CGVS 1, p. 20), kan niet gevolgd worden. In het licht van de dreiging van de taliban die u viseren als spion en uw vader ernstig slaan, kan verwacht worden dat een familielid u meteen zou waarschuwen hierover zodat u zichzelf niet nodeloos zou blootstellen aan de dreiging van de taliban door ongeïnformeerd naar het ziekenhuis te gaan.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag wordt verder op een helling gezet door de constatactie dat u slechts beperkt op de hoogte bent over wat er nog met mullah J. en mullah M. gebeurde. Gevraagd of mullah M. en mullah J. nog leven, stelt u dat mullah J. gearresteerd werd (CGVS 1, p. 16). Uitgenodigd om te vertellen wat u weet over de arrestatie van mullah J., zegt u dat u er niet was (CGVS 1, p. 19). U zegt dat u in Turkije hoorde dat mullah J. gearresteerd was, maar geeft aan dat u verder niets meer weet over zijn arrestatie (CGVS 1, p. 19). Naar welke gevangenis mullah J. gebracht werd, weet u niet (CGVS 1, p. 19). Over mullah M. zegt u dan weer dat u niet weet hoe het hem verging en zegt u dat u denkt dat hij nog vrij is (CGVS 1, p. 19,20). Gevraagd of u dan niet vroeg of mullah M. nog vrij is, dood is of in de gevangenis zit, geeft u aan dat u het niet vroeg (CGVS 1, p. 17). Het is opmerkelijk dat u niet meer op de hoogte bent over het lot van deze twee figuren die een centrale rol spelen in uw asielaanvraag. Zeker in het licht van uw verklaringen dat de taliban na uw vertrek nog verschillende keren naar uw huis kwam, zelfs nadat uw ouders verhuisden (CGVS 1, p. 20,21; CGVS 2, p. 14,15), kan verwacht worden dat uw familie en u beter op de hoogte zouden zijn van het lot van deze twee mannen die aan de oorzaak liggen van uw problemen met de taliban.

Bovendien is het ook opmerkelijk dat uw vader, van wie u zegt dat hij verhuisde van Sar Asiab omdat hij het beu was dat de taliban daar al drie keer na u was komen vragen (CGVS 1, p. 21), slechts verhuisde naar Qalai Muslim, een dorp dat op ongeveer dezelfde afstand van Qalai Logari (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) - waarvan u zegt dat uw belagers ervandaan kwamen - ligt. Dat uw ouders, die het beu zijn om door de taliban benaderd te worden verhuizen van Sar Asiab, gelegen op een half uur wandelen van de plaats waarvan u zegt dat uw belagers daar vandaan komen (CGVS 2, p. 6), om in Qalai Muslim op eenzelfde afstand van Qalai Logari te gaan wonen, doet afbreuk aan de door u voorgehouden vrees. Verder is het ook opmerkelijk dat uw vader daarna in Qalai Muslim bleef wonen, waar de taliban nochtans ook drie keer langskwamen, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat hij over aanzienlijke middelen beschikt om een eventuele verhuis te bekostigen (CGVS 1, p. 24). Indien waargebeurd, kan verwacht worden dat uw vader zou verhuizen naar een plek die op een grotere afstand ligt van Qalai Logari om zich aan de invloed van de taliban te onttrekken.

Verder is er evenmin sprake van een persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde of een reëel risico op ernstige schade omwille van uw activiteiten als coördinator van een educatiecentrum.

Wat dit betreft, dient vooreerst aangestipt te worden dat u in eerste instantie geen vrees opgeworpen heeft omwille van uw profiel als coördinator van een educatiecentrum. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u slechts over uw problemen met de taliban omdat deze een kamer van u wilden huren (Vragenlijst dd. 22 december 2017, p. 3). U bracht geen andere reden aan en verklaarde ook dat u geen andere problemen had met uw medeburgers, de autoriteiten of problemen van algemene aard (Vragenlijst dd. 22 december 2017, p. 3). Bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigt u dat u uw asielmotieven kort heeft kunnen toelichten bij het vorige gesprek en zegt u dat er niets is dat u wilt aanpassen (CGVS 1, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw vrees, vermeldt u voornoemde problemen met de taliban en vermeldt u een incident waarbij u slachtoffer werd van een overval (CGVS 1, p. 10, 11). Na deze problemen beschreven te hebben zegt u dat er geen andere reden is waarom u niet terug zou kunnen keren naar Afghanistan (CGVS 1, p. 12). Even later stelt u evenwel dat u bedreigd werd omdat sommigen het niet gepast vonden dat u een educatiecentrum leidde waar Engelse les onderwezen werd en waar meisjes naartoe konden gaan (CGVS 1, p. 12). U verduidelijkt even later dat u niet bedreigd werd maar dat u wel bang was voor de mensen die kritiek uitten (CGVS 1, p. 14). U stelt evenwel dat u nooit problemen heeft gehad omwille van de kritiek die geleverd werd op uw educatiecentrum (CGVS 2, p. 17). Hiernaar gevraagd, zegt u dat u enkel problemen had de dag waarop u aangevallen werd (CGVS 2, p. 17). Zoals eerder uiteen gezet blijkt uit uw verklaringen over deze overval dat dit gaat om een eenmalige diefstal en blijkt er geen link te zijn met de kritiek die u kreeg over uw educatiecentrum (CGVS 2, p. 17). Gepeild naar de manieren waarop u geconfronteerd werd met de kritiek op uw educatiecentrum, geeft u aan dat mensen u zeiden dat ze niet verwacht hadden van u dat u Engelse les zou geven en onderwijs aan meisjes zou aanbieden, waarop u hen uw mening vertelde en zij u

uiteindelijk zeiden dat u uw eigen keuze mocht maken (CGVS 2, p. 17). Gezien u in het verleden nooit problemen had als coördinator van uw educatiecentrum, waarvan u overigens aangeeft dat het niet verbonden was met de overheid (CGVS 1, p. 14) en u in uw verklaringen ook geen elementen aanreikt waarom dit in de toekomst wel zo zou zijn, maakt dit dan ook geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade uit.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw verklaringen over de problemen waar uw educatiecentrum mee kampte. Bij het eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat u een lijfwacht liet aanstellen uit angst voor mensen die kritiek uitten op uw educatiecentrum (CGVS 1, p. 14, 15). U zegt dat u een lijfwacht inhuurde die voor het gebouw opgesteld stond (CGVS 1, p. 15). Gevraagd of deze lijfwacht ooit moest ingrijpen en bijvoorbeeld iemand uit het gebouw moest zetten, zegt u dat dit niet het geval was (CGVS 1, p. 15). Bij het tweede persoonlijk onderhoud zegt u dat de bewaking in uw educatiecentrum voorzien werd door een beurtrol onder de studenten (CGVS 2, p. 3). Gepeild of ze ooit moesten ingrijpen, zegt u ditmaal dat er soms criminelen met messen kwamen en dat die aan de ingang tegengehouden werden, waarna u gecontacteerd werd (CGVS 2, p. 4). Verduidelijking gevraagd omtrent de vaststelling dat u bij het eerste persoonlijk onderhoud over een ingehuurd lijfwacht sprak en bij het tweede persoonlijk onderhoud over een beurtrol onder studenten, zegt u dat u vorige keer ook vertelde dat er studenten tewerkgesteld werden om alles in het oog te houden (CGVS 2, p. 17). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid betreffende het al dan niet ingrijpen van de bewaking in uw educatiecentrum, zegt u dat u gewoon de waarheid vertelde en dat het zes maanden of een jaar geleden is (CGVS 2, p. 18). Met deze uitleg weerlegt u geenszins voornoemde tegenstrijdigheid. Verder dient ook opgemerkt te worden dat de door u beweerde problemen in uw educatiecentrum niet geloofwaardig zijn. U maakt gewag dat mensen naar het educatiecentrum kwamen om jullie lastig te vallen en zegt dat er zelfs criminelen met messen bij waren (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 4, 5). U geeft aan dat dat er sinds vijf à zes maanden na de oprichting van het educatiecentrum een à twee keer per week mensen langskwamen (CGVS 2, p. 4). U stelt dat deze mensen u wilden lastig vallen door vragen te stellen en naar de meisjes te kijken (CGVS 2, p. 4). Verder deden ze niets, zegt u (CGVS 2, p. 5). Evenwel linkt u een steekpartij die buiten uw educatiecentrum plaatsvond aan deze criminelen met messen die naar uw educatiecentrum kwamen (CGVS 2, p. 5). U zegt dat uw leerkrachten H. en A. op een dag in het educatiecentrum werden lastig gevallen en later buiten het educatiecentrum werden tegengehouden en gestoken met een mes (CGVS 2, p. 5,17). Gevraagd of het ging om dezelfde personen als degene die eerder in het educatiecentrum waren, geeft u aan dat u het hen vroeg, maar dat de aanvallers gemaskerd waren dus dat het niet duidelijk is (CGVS 2, p. 17). U zegt dat er niets gezegd werd bij deze aanval (CGVS 2, p. 16, 17). Er kan dus gesteld worden dat er geen duidelijke link is tussen deze aanval en de lastpakken die eerder ruzie kwamen zoeken in uw educatiecentrum. Deze aanval vond plaats ongeveer een jaar na de oprichting van uw educatiecentrum en nadien zijn er geen incidenten meer geweest (CGVS 2, p. 17). In het licht van uw eigen verklaringen dat H. en A. met een mes aangevallen werden omwille van de voormalige discussie in uw educatiecentrum (CGVS 2, p. 17), is het niet aannemelijk dat u ervoor koos om geen bewaker aan te stellen. U zegt dat er naast beveiliging door de studenten geen andere vorm van beveiliging was (CGVS 2, p. 5). Uw uitleg waarom u geen andere beveiliging liet aanstellen, dat er de aanvraag hiervoor bij de overheid moest gebeuren en dat dat moeilijk was om te regelen (CGVS 2, p. 5) kan niet gevolgd worden. Indien uw centrum werkelijk wekelijks lastposten over de vloer zou krijgen en er volgens u zelfs een incident plaatsvond waarbij uw leerkrachten met een mes gestoken werden, kan verwacht worden dat u een gewapende bewaker zou laten aanstellen om de veiligheid van uw studenten, leerkrachten en educatiecentrum te verzekeren. De vaststelling dat u naliet dit te doen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Bovendien ondergraven ook uw verklaringen over de lastposten die naar uw educatiecentrum kwamen de aannemelijkheid van de door u aangehaalde problemen. U spreekt over verschillende groepen van veertig à vijftig personen die onder het bevel van een leider stonden die naar het educatiecentrum kwamen (CGVS 2, p. 4). Gevraagd om concreet de leiders te benoemen, zegt u er slechts één te kennen, met name S. (CGVS 2, p. 4). Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over S., zegt u dat u enkel weet dat hij van de Lalamdar vallei afkomstig was, maar slaagt u er verder niet in om enige informatie aan te reiden (CGVS 2, p. 4). Indien uw educatiecentrum werkelijk wekelijks lastpakken over de vloer kreeg, kan verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen aanreiken over wie hierachter zat. Er dient dus besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beschreven problemen waar uw educatiecentrum mee kampte.

Bovendien werd er voor u geen reëel risico in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet vastgesteld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"

doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geïsoleerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geïsoleerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geïsoleerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geïsoleerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Kabul stad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul stad en hierbij verwijst naar uw functie als uitbater van een educatiecentrum moet opgemerkt worden dat dit element betrekking heeft op een omstandigheid die verband houdt met de criteria van de vluchtelingdefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet (CGVS 2, p.11). Het gegeven dat u een leercentrum uitbaatte maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra). Elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees of het reëel risico komen bovendien niet in aanmerking als persoonlijke omstandigheden die het reëel risico blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kunnen verhogen.

De documenten die u voorlegt slagen er geenszins in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader en broer ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en familie, maar hebben geen betrekking op de door u beweerde problemen bij terugkeer naar Afghanistan. De vier niet ingevulde certificaten, de affiche van uw educatiecentrum en de vijf foto's van uzelf en leerkrachten en leerlingen ondersteunen louter uw verklaringen dat u coördinator was in een educatiecentrum, maar hebben verder geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Uw badge inzake gevechtssport, een foto van u in gevechtsoffit, en de vier certificaten over gevechtssport schragen uw verklaringen dat u zich in Afghanistan bekwaamde in de gevechtssport, maar zijn niet relevant in het kader van uw asielaanvraag. De foto waarop u staat met gewonde voet is in lijn met uw verklaringen over de keer dat u overvallen werd, maar zoals eerder geadviseerd dient dit in casu beschouwd te worden als een geïsoleerd incident dat verder niet gelinkt is aan uw asielaanvraag. Uw afstudeercertificaat van de koranles ondersteunt uw verklaringen dat u religieuze studies volgde. De enveloppe die u voorlegt toont slechts aan dat u post heeft ontvangen. De jeugdpass die u voorlegt toont aan dat u deelnam aan een jeugduitwisseling in België, maar heeft geen betrekking op de door u geschetste vrees.

Het verslag van de klinisch psychologe werpt geen nieuw licht op voorgaande vaststellingen, gezien dit verslag slechts uw eigen verklaringen opsomt, zonder dat er overgegaan wordt tot een diagnose. Overigens dient ook opgemerkt te worden dat dit verslag slechts gebaseerd is op 2 sessies.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“schending artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (“Vluchtelingenconventie”) schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de rechten van de verdediging, schending artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011”.

Verzoeker meent – in een eerste onderdeel – dat hij in aanmerking komt om te worden erkend als vluchteling en voert, na een korte theoretische toelichting over de beginselen van behoorlijk bestuur, aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om de beslissing te dragen. Uit zijn verklaringen blijkt immers duidelijk dat hij voldoende redenen heeft om minstens te vermoeden dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan. Verzoeker geeft een korte theoretische toelichting over het begrip ‘gegronde vrees voor vervolging’.

Verzoeker citeert uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 30 augustus 2018, waaruit blijkt dat hij tot een risicoprofiel behoort van personen die beschouwd worden als aanhangers van de overheid en de internationale gemeenschap, omwille van het feit dat hij een educatiecentrum uitbaat. Verzoeker citeert verder uit informatie van het EASO *“Country of Origin Information Report Afghanistan: Individuals targeted by armed actors in the conflict”* van december 2017 inzake de vervolging door de taliban van personen die geacht worden de overheid te steunen. Verzoeker vreest vervolging door de taliban omdat hij twee van hun leden heeft aangegeven bij de overheid en omdat hij een educatiecentrum uitbaatte dat les gaf aan meisjes. Verder vreest hij ook vervolging in Afghanistan omwille van zijn welgesteld profiel.

Verzoeker gaat vooreerst in op zijn vrees omwille van zijn welgesteld profiel en verwijst naar informatie uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines”* inzake dit risicoprofiel. Hij wijst erop dat de commissaris-generaal dit profiel noch het incident waarbij hij werd aangevallen betwist en dat zijn vrees naar de toekomst dient te worden onderzocht. Hierbij moet tevens rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker Hafiz is en een educatiecentrum uitbaatte, hetgeen evenmin betwist wordt door de commissaris-generaal. Er moet tevens rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker werd lastiggevallen bij de uitbating van zijn educatiecentrum. Hij is het aldus niet eens met het besluit van de commissaris-generaal dat het voorval waarbij hij werd aangevallen dient te worden beschouwd als een geïsoleerd crimineel feit waaruit geen persoonlijke vrees voor vervolging blijkt. Hij citeert uit informatie van UNHCR *“Note on burden and standard of proof in refugee claims”* van 16 december 1998 waaruit volgens hem blijkt dat de afwezigheid van vervolging in het verleden op zich niet doorslaggevend is.

Verzoeker wijst er verder andermaal op dat zijn profiel van coördinator van een educatiecentrum en Hafiz niet wordt betwist. Hij benadrukt dat uit zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden blijkt dat hij een gegronde vrees voor vervolging koestert omdat hij Engelse les gaf en ook meisjes onderwijst. Hij meent dat de commissaris-generaal voorbijgaat aan de problemen waar zijn educatiecentrum mee kampte zoals blijkt uit zijn verklaringen.

Hij meent verder dat er geen tegenstrijdigheid zit in zijn verklaringen gedurende het eerste en tweede persoonlijk onderhoud inzake de bewaking van het educatiecentrum, gezien van hem wordt verwacht dat hij meer gedetailleerde verklaringen aflegt tijdens het tweede persoonlijk onderhoud omdat hij toen grondiger werd verhoord.

Verzoeker meent verder dat zijn verklaringen over de problemen van het educatiecentrum gedetailleerd en doorleefd zijn en verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud over leerkrachten die werden aangevallen. Hij betwist de motivering in de bestreden beslissing dat deze aanval geen verband houdt met de problemen in het educatiecentrum. Gezien zij leerkrachten zijn in een educatiecentrum waar Engelse les wordt gegeven en meisjes worden onderwezen, is het waarschijnlijk dat zij omwille van hun functie werden aangevallen.

Verzoeker voert verder aan dat er naast de beveiliging door de studenten geen andere vorm van beveiliging mogelijk was en verwijst naar zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud hierover. Hij benadrukt dat zijn educatiecentrum geen banden had met de overheid en dat de procedure om bewaking te vragen bij de overheid omslachtig is.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal slechts een fractie van zijn verklaringen heeft beoordeeld op geloofwaardigheid. Hij verwijst verder naar informatie van UNICEF en Reuters inzake de scholing in Afghanistan en het feit dat scholen regelmatig een doelwit vormen van gewapende groeperingen. Hij meent dan ook dat zijn vrees wordt ondersteund door objectieve informatie en zijn verklaringen.

Verzoeker verwijst verder naar zijn risicoprofiel als Hafiz en het feit dat hij Engelse les gaf en meisjes onderwees. Hij citeert uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines*" inzake het risicoprofiel voor personen die geacht worden om in te gaan tegen de interpretatie van de islamitische principes door anti-gouvernementele groeperingen. Hij voert aan dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom dit risicoprofiel niet volstaat om verzoeker internationale bescherming toe te kennen. Hij verwijst naar de notities van het persoonlijk onderhoud waaruit blijkt dat hij geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn vrees. Hij wijst er verder op dat de commissaris-generaal geen ernstige tegenstrijdigheden opwerpt in de bestreden beslissing en dat de kern van zijn relaas niet kan worden betwist: "*a) dat hij een educatiecentrum uitbaatte; b) dat hij de talibanleden, met name mullah M. en mullah J. persoonlijk kent; c) verzoeker verwees naar de dood van zijn vriend L. die als dokter in een militair ziekenhuis werkte en die volgens verzoeker vermoord werd en wiens dood verzoeker aan hen toeschrijft. (CGVS 2, pag. 7, 9 en 10)*". Verzoeker werd hierover twee keer uitvoerig gehoord tijdens de persoonlijke onderhouden en legde uitgebreide verklaringen af waarvan "*in casu slechts een onbeduidende fractie werd beoordeeld op zijn geloofwaardigheid*".

Verzoeker benadrukt nogmaals dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas en citeert uit en verwijst naar informatie van UNHCR en rechtspraak van het Verenigd Koninkrijk en het EHRM inzake de bewijslast in asielzaken. Hij meent dat de commissaris-generaal hem *in casu* "*het voordeel van de twijfel*" had moeten gunnen en benadrukt dat hij gedurende de procedure heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht.

Verzoeker meent – in een tweede onderdeel – dat hem de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Verzoeker verwijst naar stukken uit UNHCR's "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 en "*General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul*" van eoi.net. Hij verwijst tevens naar rechtspraak van de Franse "*Cour Nationale du droit d'asile*". Hij besluit hieruit dat het geweld op dit moment grote proporties aanneemt, zodat er sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict.

2.1.2. In een aanvullende nota van 17 januari 2019 brengt de commissaris-generaal de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 ter kennis.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op zijn risicoprofiel als coördinator van een educatiecentrum dat les gaf in het Engels en meisjes onderwijs. De Raad stelt echter vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter dit profiel zou volstaan om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Kabul zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeker er niet in slaagt om deze vrees of de door hem aangevoerde problemen die verband houden met dit profiel aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing motiveerde vooreerst terecht de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten omwille van het feit dat hij de talibanstrijders mullah M. en mullah J. aangaf bij de overheid nadat zij hem gevraagd hadden om wapens te stockeren in zijn educatiecentrum ongeloofwaardig zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verweer in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in de geloofwaardigheid van deze problemen. Hij onderneemt echter geen concrete pogingen om de pertinente en terecht motieven in de bestreden beslissing die leiden tot het besluit dat zijn problemen met deze mullahs ongeloofwaardig zijn, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. In zoverre verzoeker gevolgd kan worden dat niet kan worden betwist dat verzoeker de talibanleden mullah M. en Mullah J. persoonlijk kent en dat zij zijn vriend L. vermoord hebben is, merkt de Raad op dat deze elementen onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoeker gevisieerd wordt door deze mullahs, nu hij in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat verzoeker zijn problemen met deze mullahs niet aannemelijk maakt duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zoverre hij stelt dat de bestreden beslissing voorbijgaat aan de overige problemen die verzoeker bij de uitbating van zijn educatiecentrum ondervond, gelet op de omstandige en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing hieromtrent. Het verweer in het verzoekschrift dat zijn verklaringen gedetailleerd en geloofwaardig zijn is echter niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan deze motieven.

Verzoeker wijst immers op zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden waaruit blijkt dat hij vervolging vreest omdat hij Engelse les gaf en meisjes onderwijs, doch hij gaat hiermee vooreerst voorbij aan de pertinente en terecht vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker niet deze vrees of de problemen die hieruit voortvloeiden te vermelden van bij aanvang van de procedure (CGVS-vragenlijst, stuk 18). De Raad wijst erop dat het aan verzoeker is om zo spoedig mogelijk alle elementen nodig voor de beoordeling van verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het feit dat verzoeker deze asielmotieven niet vermeldde van bij aanvang van de procedure doet dan ook reeds afbreuk aan de ernst van deze vrees voor vervolging.

Verzoeker kan verder niet gevolgd worden dat hij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd inzake de bewaking van het educatiecentrum. Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt immers dat verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij een lijfwacht inhuurde om het centrum te bewaken (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 10, p. 15), terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat de studenten in bewaking voorzagen via een beurtrol (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 3). Verzoeker wordt niet gevolgd dat deze laatste verklaringen enkel meer gedetailleerd zijn dan zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud. De Raad is immers van oordeel dat deze verklaringen niet in overeenstemming te brengen zijn met elkaar en blijken geven van een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over de bewaking van het educatiecentrum. Verzoekers verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten dan ook geen ruimte voor de nuancerings die verzoeker *post factum* tracht aan te brengen.

Het loutere verweer dat het 'waarschijnlijk' is dat zijn leerkrachten omwille van hun functie werden aangevallen volstaat niet om aan te tonen dat er een duidelijk verband bestaat tussen deze aanval en de beweerdde problemen die het educatiecentrum ondervond. De bestreden beslissing merkte hierbij bovendien terecht op dat verzoeker stelde dat er na deze aanval geen verdere aanvallen gebeurd zijn op verzoeker of zijn leerkrachten (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 6, p. 17).

Bovendien oordeelde de bestreden beslissing terecht dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker, indien dit incident werkelijk verband hield met de activiteiten van het educatiecentrum, nadien zou voorzien hebben in bewaking voor het educatiecentrum. Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat het moeilijk was om bewaking te regelen bij de overheid, doch de bestreden beslissing oordeelde reeds terecht dat dit geen afdoende verklaring vormt voor deze vaststelling. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker niet aantoont dat hij enkel via de overheid bewakers zou kunnen huren en dat hij geen beroep zou kunnen doen op privé-bewaking. Uit verzoekers verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden en het verzoekschrift blijkt immers dat hij als een relatief welgesteld persoon kan worden beschouwd en dat hij hierbij verwees naar de inkomsten die hij verkreeg uit het educatiecentrum (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 10, p. 11). Dat verzoeker, gelet op deze vaststellingen, naliet om na het incident met zijn leerkrachten bewaking in te schakelen voor het educatiecentrum, ondergraaft dan ook zijn verklaringen over het verband tussen deze aanval en de activiteiten van het educatiecentrum.

Voorgaande vaststellingen volstaan opdat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn vrees voor vervolging omwille van zijn activiteiten als coördinator van een educatiecentrum. De door verzoeker toegevoegde informatie inzake de veiligheidssituatie voor scholen kan niet dienstig in rekening worden gebracht, nu verzoeker in gebreke blijft zijn persoonlijke problemen aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Verzoeker voert verder aan dat geen rekening werd gehouden met zijn risicoprofiel als Hafiz en verwijst hierbij andermaal naar zijn activiteiten bij het educatiecentrum waar hij Engelse les gaf en meisjes onderwees, doch hierbij kan gewezen worden op voorgaande vaststelling waaruit blijkt dat hij zijn problemen niet *in concreto* aannemelijk maakt. Uit de door verzoeker geciteerde informatie kan verder niet blijken dat verzoekers profiel als Hafiz zou volstaan om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd.

De Raad merkt verder op dat, in zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift de door hem beschreven overval waarvan hij het slachtoffer werd één jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan, in verband brengt met zijn profiel van Hafiz en coördinator van een educatiecentrum, uit zijn verklaringen over deze overval geen elementen kunnen worden vastgesteld waaruit blijkt dat verzoeker specifiek geïsoleerd werd bij deze overval omwille van zijn activiteiten. Verzoeker haalt verder geen concrete, recente, geloofwaardig en ernstige, aan zijn profiel van Hafiz of coördinator van een educatiecentrum gelinkte problemen aan.

Evenmin kan verzoeker worden gevolgd dat verzoeker omwille van deze overval een gegronde vrees voor vervolging heeft die verband houdt met zijn welgesteld profiel. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de vervolging van personen met een welgesteld profiel in Afghanistan, stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker geciteerde informatie niet blijkt dat louter verzoekers welgesteldheid zou volstaan om aan te tonen dat hij bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, *quod non*. De bestreden beslissing oordeelde immers terecht dat uit verzoekers verklaringen tijdens de persoonlijke onderhouden kan blijken dat de door hem beschreven overval waarvan hij het slachtoffer werd één jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan een éénmalig crimineel feit betreft en dat hieruit niet kan blijken dat verzoeker hierbij persoonlijk en specifiek wordt geïsoleerd omwille van zijn welgesteldheid. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij die aan deze vaststelling afbreuk kunnen doen. De bestreden beslissing oordeelde verder terecht dat verzoeker verder geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan zijn profiel van welgesteldheid gelinkte, problemen aanhaalt.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Vooreerst dient erop gewezen te worden dat uit uw verklaringen over een overval waarvan u het slachtoffer werd blijkt dat het gaat om een eenmalig crimineel incident (CGVS 1, p. 11,12). U haalt aan dat u ongeveer een jaar voor uw vertrek overvallen werd en daarbij aangemaand werd uw geld en uw gsm af te geven door personen met bedekte gezichten (CGVS 1, p. 11, 12). U heeft geen idee wie u aanviel en u linkt deze gebeurtenis niet aan de andere vervolgingsfeiten die u meemaakte (CGVS 1, p. 12). Uw advocaat verwijst naar de Guidelines van het UNCHR en stelt dat u behoort tot de categorie van de zakenlui (CGVS 1, p.24). In de UNHCR Guidelines wordt evenwel uitdrukkelijk gesteld dat de beschermingsnood van deze categorie verzoekers afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een verzoekers in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Hoewel uw familie volgens uw verklaringen inderdaad welgesteld is kan er uit verklaringen geen beschermingsnood omwille van uw goede financiële situatie afgeleid worden (CGVS 1, p.24). U brengt geen andere soortgelijke incidenten die u overkwamen ter sprake en stelt dat uw familieleden nooit overvallen werden omwille van hun geld (CGVS 1, p. 12).

Evenmin kan er uit uw beschrijving van het voorval afgeleid worden dat deze overvallers het specifiek op u gemunt hadden eerder dan op elke willekeurige voorbijganger (CGVS 1, p.11). Dit voorval moet dan ook beschouwd worden als een geïsoleerd crimineel feit waaruit geen persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde blijkt.

Verder dient aangestipt te worden dat uw verklaringen over de problemen die u had met de taliban dermate ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof aan gehecht kan worden.

Een eerste element dat de door u aangehaalde problemen met de taliban ondergraaft is de vaststelling dat verschillende van uw handelingen niet in overeenstemming zijn met uw vrees. U haalt aan dat u mullah M. en mullah J. aangaf bij de politie met als doel uzelf en de anderen te beschermen (CGVS 2, p. 9). Deze drijfveer indachtig, is het dan ook niet aannemelijk dat u niet aan de politie vroeg welke maatregelen ze zouden nemen (CGVS 2, p. 12). Uw uitleg daarvoor, dat de politie haar eigen mensen zelfs niet kan beschermen (CGVS 2, p. 12) staat haaks op uw eerdere stelling dat u de politie contacteerde met als doel om uzelf en andere mensen te beschermen (CGVS 2, p. 9). U maakte nergens afspraken over met de politie (CGVS 2, p. 12) en geeft aan dat u geen contact meer had met de politie nadat zij naar u kwamen en u mullah M. en mullah J. aangaf. Van iemand die zichzelf en anderen wil beschermen kan nochtans verwacht worden dat hij zich informeert over de stappen die de autoriteiten zullen nemen met de door hem aangebrachte informatie. Dat u als coördinator in een educatiecentrum bijvoorbeeld geen afspraken maakte met de politie om geen arrestaties in uw educatiecentrum door te voeren, is weinig geloofwaardig.

Daarenboven is het opmerkelijk dat u geen maatregelen nam om uzelf en uw educatiecentrum te beschermen nadat u mullah M. en mullah J. aangaf (CGVS 2, p. 12). In het licht van de dreiging die voortvloeit uit uw asielrelaas, waarbij u had toegezegd aan twee notoire aanslagplanners dat zij uw centrum konden gebruiken om wapens op te slaan zonder daarbij een datum vast te leggen en waarbij u deze naar eigen zeggen genadeloze mannen verklikt had zonder met de politie afspraken te maken, is het weinig aannemelijk dat u geen maatregelen zou nemen. U geeft toe dat u nadacht over problemen die u in de toekomst kon hebben en zegt dat ze u persoonlijk konden vermoorden of explosieve materialen in het centrum konden plaatsen en uw studenten konden vermoorden (CGVS 2, p. 12). Gepeild of u dan werkelijk niets deed om dit te vermijden, zegt u uiteindelijk dat u telkens een andere weg gebruikte, maar dat u verder geen andere maatregelen nam (CGVS 2, p. 13). U luisterde niet naar het advies van uw vader, die u aanraadde om te stoppen met les te geven en die vroeger zelf door de taliban mishandeld en gestraft werd (CGVS 1, p. 18). U stelt dat u uw educatiecentrum, leerlingen en leerkrachten niet zomaar in de steek kon laten (CGVS 1, p. 18). Dat u niet meer maatregelen nam om uzelf, uw educatiecentrum en uw studenten te beschermen gezien de door u beweerde dreiging geeft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas een stevige knauw.

Vanuit diezelfde idee, dat het uw drijfveer was om uzelf en de anderen te beschermen, is het bovendien opmerkelijk dat u, ondanks de vertrouwensrelatie die u had met mullah M. en mullah J., niet geprobeerd heeft met hen te onderhandelen over de stockage van wapens in uw educatiecentrum. Dat u een vertrouwensband met hen had, blijkt uit uw verklaringen dat jullie elkaar kenden van in de periode dat u religieuze lessen volgde en dat u toen regelmatig met hen sprak (CGVS 1, p. 16, 17). Ook uit uw verklaring dat ze expliciet aan u toevertrouwden dat ze de kamer in uw educatiecentrum wilden gebruiken om wapens op te slaan, blijkt dat ze veel vertrouwen in u stelden (CGVS 1, p. 17). Daarenboven vertrouwden ze u ook toe dat ze gezocht werden door de autoriteiten in hun eigen regio, waardoor ze daar hun activiteiten niet meer konden doen (CGSV 1, p. 10). Dat deze talibanleden informatie over hun plannen met u delen en dat zij aan u zeggen dat ze gezocht worden, toont aan dat ze vertrouwen in u stelden. Gepeild naar de reden waarom u niet met hen in discussie trad over het stockeren van de wapens, geeft u aan dat ze genadeloos zijn en dat u het niet durfde (CGVS 2, p. 8). Gevraagd of zij iets gezegd hadden dat u zo bang maakte, zegt u dat alles duidelijk werd voor u toen ze u vroegen of ze een kamer mochten gebruiken en verwijst u naar de dood van uw vriend L., die als dokter in een militair ziekenhuis werkte, vermoord werd en wiens dood u aan hen toeschrijft (CGVS 2, p. 7, 9, 10). De situatie waarin uw vriend L. vermoord werd verschilt echter grondig van de uwe. Daar waar hij in een in een militair ziekenhuis werkte, was u een bekende aan wie mullah M. en mullah J. medewerking vroegen. Voorbeelden van andere mensen die vermoord werden omdat ze weigerden mee te werken met mullah J. en mullah M. heeft u niet (CGVS 2, p. 11).

Nog enkele keren de kans gegeven om verder uiteen te zetten om welke reden u niet met hen trachtte te onderhandelen, begint u eerst naast de kwestie over de ligging van uw educatiecentrum in de buurt van het parlamentsgebouw (CGVS 2, p. 10) en zegt u vervolgens dat uw enige optie was om ja te zeggen en dat u anders vermoord zou worden (CGVS 2, p. 11). Gepeild naar de reden waarom u dacht door hen vermoord te worden als u zou proberen te onderhandelen, ontwijkt u de vraag en vertelt u over een recente aanslag in Kabul (CGVS 2, p. 11).

Wederom verzocht om op de vraag te antwoorden, zegt u dat het in uw religie verboden is om met zo'n mensen samen te werken, hetgeen evenmin een antwoord op de vraag is (CGVS 2, p. 11). Ernaar gevraagd of het feit dat u hen van vroeger kende u dan niet de kans gaf om bezwaren naar boven te brengen tegen het verhuren van een kamer, begint u over iets anders, namelijk over de kritiek die u soms kreeg omdat er Engels gegeven werd in uw educatiecentrum, maar geeft u uiteindelijk aan dat deze kritiek niet van mullah J. of mullah M. kwam (CGVS 2, p. 11). Nogmaals verzocht om op de vraag te antwoorden geeft u aan dat u hen in eerste instantie wel gezegd had dat het niet mogelijk was (CGVS 2, p. 11). Bij het uiteenzetten van uw asielrelaas zei u inderdaad dat u in eerste instantie tegen hen zei dat u zelf niet genoeg plaats had voor uw studenten en dat zij met hun uiterlijk de studenten angst zouden aanjagen (CGVS 1, p. 10). Het is opmerkelijk dat u, die op het moment dat mullah J. en mullah M. bij u kwamen al wist dat zij bij de taliban waren en zelfmoordaanslagen beraamden (CGVS 2, p. 6,7), in eerste instantie wel weerwerk durfde bieden, maar vervolgens toen u hoorde dat de kamer gebruikt zou worden voor explosieven, iets wat u en uw studenten ten zeerste in gevaar kon brengen, dit niet meer deed. Dat u, die een vertrouwensband heeft met mullah M. en mullah J., deze niet aangreep om te onderhandelen over de stockage van wapens in uw educatiecentrum, zet de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op een helling.

Verder kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen dat uw oom, op het moment dat hij u belde nadat de taliban bij u thuis geweest waren op zoek naar u en uw vader ernstig geslagen hadden, u slechts vroeg waar u was, waarom u niet voor uw vader zorgde en zei dat uw vader ziek was en dat hij momenteel in het ziekenhuis Wazir Akbar Khan was (CGVS 1, p. 20). U geeft aan dat uw oom u verder niets vertelde en dat hij niets over de taliban zei (CGVS 1, p. 20). Het is opmerkelijk dat uw oom u niet zou waarschuwen dat de taliban u zoeken en het op u gemunt hebben op een moment dat hij u belt om u te informeren dat uw vader in het ziekenhuis ligt. U zegt dat u pas in het ziekenhuis vernam wat er gebeurd was (CGVS 1, p. 20). Uw uitleg waarom u oom dit niet vermeldde, dat het volgens de culturele traditie zo is dat u niet geïnformeerd wordt als er iets met een familielid gebeurt terwijl u weg bent (CGVS 1, p. 20), kan niet gevolgd worden. In het licht van de dreiging van de taliban die u viseren als spion en uw vader ernstig slaan, kan verwacht worden dat een familielid u meteen zou waarschuwen hierover zodat u zichzelf niet nodeloos zou blootstellen aan de dreiging van de taliban door ongeïnformeerd naar het ziekenhuis te gaan.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder op een helling gezet door de constatactie dat u slechts beperkt op de hoogte bent over wat er nog met mullah J. en mullah M. gebeurde. Gevraagd of mullah M. en mullah J. nog leven, stelt u dat mullah J. gearresteerd werd (CGVS 1, p. 16). Uitgenodigd om te vertellen wat u weet over de arrestatie van mullah J., zegt u dat u er niet was (CGVS 1, p. 19). U zegt dat u in Turkije hoorde dat mullah J. gearresteerd was, maar geeft aan dat u verder niets meer weet over zijn arrestatie (CGVS 1, p. 19). Naar welke gevangenis mullah J. gebracht werd, weet u niet (CGVS 1, p. 19). Over mullah M. zegt u dan weer dat u niet weet hoe het hem verging en zegt u dat u denkt dat hij nog vrij is (CGVS 1, p. 19,20). Gevraagd of u dan niet vroeg of mullah M. nog vrij is, dood is of in de gevangenis zit, geeft u aan dat u het niet vroeg (CGVS 1, p. 17). Het is opmerkelijk dat u niet meer op de hoogte bent over het lot van deze twee figuren die een centrale rol spelen in uw asielrelaas. Zeker in het licht van uw verklaringen dat de taliban na uw vertrek nog verschillende keren naar uw huis kwam, zelfs nadat uw ouders verhuisden (CGVS 1, p. 20,21; CGVS 2, p. 14,15), kan verwacht worden dat uw familie en u beter op de hoogte zouden zijn van het lot van deze twee mannen die aan de oorzaak liggen van uw problemen met de taliban.

Bovendien is het ook opmerkelijk dat uw vader, van wie u zegt dat hij verhuisde van Sar Asiab omdat hij het beu was dat de taliban daar al drie keer na u was komen vragen (CGVS 1, p. 21), slechts verhuisde naar Qalai Muslim, een dorp dat op ongeveer dezelfde afstand van Qalai Logari (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) - waarvan u zegt dat uw belagers ervandaan kwamen - ligt. Dat uw ouders, die het beu zijn om door de taliban benaderd te worden verhuizen van Sar Asiab, gelegen op een half uur wandelen van de plaats waarvan u zegt dat uw belagers daar vandaan komen (CGVS 2, p. 6), om in Qalai Muslim op eenzelfde afstand van Qalai Logari te gaan wonen, doet afbreuk aan de door u voorgehouden vrees.

Verder is het ook opmerkelijk dat uw vader daarna in Qalai Muslim bleef wonen, waar de taliban nochtans ook drie keer langskwamen, hoewel uit uw verklaringen blijkt dat hij over aanzienlijke middelen beschikt om een eventuele verhuis te bekostigen (CGVS 1, p. 24). Indien waargebeurd, kan verwacht worden dat uw vader zou verhuizen naar een plek die op een grotere afstand ligt van Qalai Logari om zich aan de invloed van de taliban te onttrekken.

Verder is er evenmin sprake van een persoonlijke vrees voor vervolging in uw hoofde of een reëel risico op ernstige schade omwille van uw activiteiten als coördinator van een educatiecentrum.

Wat dit betreft, dient vooreerst aangestipt te worden dat u in eerste instantie geen vrees opgeworpen heeft omwille van uw profiel als coördinator van een educatiecentrum. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u slechts over uw problemen met de taliban omdat deze een kamer van u wilden huren (Vragenlijst dd. 22 december 2017, p. 3). U bracht geen andere reden aan en verklaarde ook dat u geen andere problemen had met uw medeburgers, de autoriteiten of problemen van algemene aard (Vragenlijst dd. 22 december 2017, p. 3). Bij het persoonlijk onderhoud op het CGVS bevestigt u dat u uw asielmotieven kort heeft kunnen toelichten bij het vorige gesprek en zegt u dat er niets is dat u wilt aanpassen (CGVS 1, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar uw vrees, vermeldt u voornoemde problemen met de taliban en vermeldt u een incident waarbij u slachtoffer werd van een overval (CGVS 1, p. 10, 11). Na deze problemen beschreven te hebben zegt u dat er geen andere reden is waarom u niet terug zou kunnen keren naar Afghanistan (CGVS 1, p. 12). Even later stelt u evenwel dat u bedreigd werd omdat sommigen het niet gepast vonden dat u een educatiecentrum leidde waar Engelse les onderwezen werd en waar meisjes naartoe konden gaan (CGVS 1, p. 12). U verduidelijkt even later dat u niet bedreigd werd maar dat u wel bang was voor de mensen die kritiek uitten (CGVS 1, p. 14). U stelt evenwel dat u nooit problemen heeft gehad omwille van de kritiek die geleverd werd op uw educatiecentrum (CGVS 2, p. 17). Hiernaar gevraagd, zegt u dat u enkel problemen had de dag waarop u aangevallen werd (CGVS 2, p. 17). Zoals eerder uiteen gezet blijkt uit uw verklaringen over deze overval dat dit gaat om een eenmalige diefstal en blijkt er geen link te zijn met de kritiek die u kreeg over uw educatiecentrum (CGVS 2, p. 17). Gepeild naar de manieren waarop u geconfronteerd werd met de kritiek op uw educatiecentrum, geeft u aan dat mensen u zeiden dat ze niet verwacht hadden van u dat u Engelse les zou geven en onderwijs aan meisjes zou aanbieden, waarop u hen uw mening vertelde en zij u uiteindelijk zeiden dat u uw eigen keuze mocht maken (CGVS 2, p. 17). Gezien u in het verleden nooit problemen had als coördinator van uw educatiecentrum, waarvan u overigens aangeeft dat het niet verbonden was met de overheid (CGVS 1, p. 14) en u in uw verklaringen ook geen elementen aanreikt waarom dit in de toekomst wel zo zou zijn, maakt dit dan ook geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade uit.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat er tegenstrijdigheden werden vastgesteld in uw verklaringen over de problemen waar uw educatiecentrum mee kampte. Bij het eerste persoonlijk onderhoud zegt u dat u een lijfwacht liet aanstellen uit angst voor mensen die kritiek uitten op uw educatiecentrum (CGVS 1, p. 14, 15). U zegt dat u een lijfwacht inhurde die voor het gebouw opgesteld stond (CGVS 1, p. 15). Gevraagd of deze lijfwacht ooit moest ingrijpen en bijvoorbeeld iemand uit het gebouw moest zetten, zegt u dat dit niet het geval was (CGVS 1, p. 15). Bij het tweede persoonlijk onderhoud zegt u dat de bewaking in uw educatiecentrum voorzien werd door een beurtrol onder de studenten (CGVS 2, p. 3). Gepeild of ze ooit moesten ingrijpen, zegt u ditmaal dat er soms criminelen met messen kwamen en dat die aan de ingang tegengehouden werden, waarna u gecontacteerd werd (CGVS 2, p. 4). Verduidelijking gevraagd omtrent de vaststelling dat u bij het eerste persoonlijk onderhoud over een ingehuurde lijfwacht sprak en bij het tweede persoonlijk onderhoud over een beurtrol onder studenten, zegt u dat u vorige keer ook vertelde dat er studenten tewerkgesteld werden om alles in het oog te houden (CGVS 2, p. 17). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid betreffende het al dan niet ingrijpen van de bewaking in uw educatiecentrum, zegt u dat u gewoon de waarheid vertelde en dat het zes maanden of een jaar geleden is (CGVS 2, p. 18). Met deze uitleg weerlegt u geenszins voornoemde tegenstrijdigheid. Verder dient ook opgemerkt te worden dat de door u beweerde problemen in uw educatiecentrum niet geloofwaardig zijn. U maakt gewag dat mensen naar het educatiecentrum kwamen om jullie lastig te vallen en zegt dat er zelfs criminelen met messen bij waren (CGVS 1, p. 17; CGVS 2, p. 4, 5). U geeft aan dat dat er sinds vijf à zes maanden na de oprichting van het educatiecentrum een à twee keer per week mensen langskwamen (CGVS 2, p. 4). U stelt dat deze mensen u wilden lastig vallen door vragen te stellen en naar de meisjes te kijken (CGVS 2, p. 4). Verder deden ze niets, zegt u (CGVS 2, p. 5). Evenwel linkt u een steekpartij die buiten uw educatiecentrum plaatsvond aan deze criminelen met messen die naar uw educatiecentrum kwamen (CGVS 2, p. 5). U zegt dat uw leerkrachten H. en A. op een dag in het educatiecentrum werden lastig gevallen en later buiten het educatiecentrum werden tegengehouden en gestoken met een mes (CGVS 2, p. 5, 17).

Gevraagd of het ging om dezelfde personen als degene die eerder in het educatiecentrum waren, geeft u aan dat u het hen vroeg, maar dat de aanvallers gemaskerd waren dus dat het niet duidelijk is (CGVS 2, p. 17). U zegt dat er niets gezegd werd bij deze aanval (CGVS 2, p. 16, 17). Er kan dus gesteld worden dat er geen duidelijke link is tussen deze aanval en de lastpakken die eerder ruzie kwamen zoeken in uw educatiecentrum. Deze aanval vond plaats ongeveer een jaar na de oprichting van uw educatiecentrum en nadien zijn er geen incidenten meer geweest (CGVS 2, p. 17). In het licht van uw eigen verklaringen dat H. en A. met een mes aangevallen werden omwille van de voormalige discussie in uw educatiecentrum (CGVS 2, p. 17), is het niet aannemelijk dat u ervoor koos om geen bewaker aan te stellen. U zegt dat er naast beveiliging door de studenten geen andere vorm van beveiliging was (CGVS 2, p. 5). Uw uitleg waarom u geen andere beveiliging liet aanstellen, dat er de aanvraag hiervoor bij de overheid moest gebeuren en dat dat moeilijk was om te regelen (CGVS 2, p. 5) kan niet gevolgd worden. Indien uw centrum werkelijk wekelijks lastposten over de vloer zou krijgen en er volgens u zelfs een incident plaatsvond waarbij uw leerkrachten met een mes gestoken werden, kan verwacht worden dat u een gewapende bewaker zou laten aanstellen om de veiligheid van uw studenten, leerkrachten en educatiecentrum te verzekeren. De vaststelling dat u naliet dit te doen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen. Bovendien ondergraven ook uw verklaringen over de lastposten die naar uw educatiecentrum kwamen de aannemelijkheid van de door u aangehaalde problemen. U spreekt over verschillende groepen van veertig à vijftig personen die onder het bevel van een leider stonden die naar het educatiecentrum kwamen (CGVS 2, p. 4). Gevraagd om concreet de leiders te benoemen, zegt u er slechts één te kennen, met name S. (CGVS 2, p. 4). Uitgenodigd om alles te vertellen wat u weet over S., zegt u dat u enkel weet dat hij van de Lalamdar vallei afkomstig was, maar slaagt u er verder niet in om enige informatie aan te reiden (CGVS 2, p. 4). Indien uw educatiecentrum werkelijk wekelijks lastpakken over de vloer kreeg, kan verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen aanreiken over wie hierachter zat. Er dient dus besloten te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door u beschreven problemen waar uw educatiecentrum mee kampte.”

“De documenten die u voorlegt slagen er geenszins in om voorgaande vaststellingen te wijzigen. Uw taskara en de taskara van uw vader en broer ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit en familie, maar hebben geen betrekking op de door u beweerde problemen bij terugkeer naar Afghanistan. De vier niet ingevulde certificaten, de affiche van uw educatiecentrum en de vijf foto’s van uzelf en leerkrachten en leerlingen ondersteunen louter uw verklaringen dat u coördinator was in een educatiecentrum, maar hebben verder geen betrekking op de door u aangehaalde problemen. Uw badge inzake gevechtssport, een foto van u in gevechtsoffit, en de vier certificaten over gevechtssport schragen uw verklaringen dat u zich in Afghanistan bekwaamde in de gevechtssport, maar zijn niet relevant in het kader van uw asielrelaas. De foto waarop u staat met gewonde voet is in lijn met uw verklaringen over de keer dat u overvallen werd, maar zoals eerder geargumenteed dient dit in casu beschouwd te worden als een geïsoleerd incident dat verder niet gelinkt is aan uw asielrelaas. Uw afstudeercertificaat van de koranles ondersteunt uw verklaringen dat u religieuze studies volgde. De enveloppe die u voorlegt toont slechts aan dat u post heeft ontvangen. De jeugdpass die u voorlegt toont aan dat u deelnam aan een jeugduitwisseling in België, maar heeft geen betrekking op de door u geschetste vrees. Het verslag van de klinisch psychologe werpt geen nieuw licht op voorgaande vaststellingen, gezien dit verslag slechts uw eigen verklaringen opsomt, zonder dat er overgegaan wordt tot een diagnose. Overigens dient ook opgemerkt te worden dat dit verslag slechts gebaseerd is op 2 sessies.”

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's “*Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's

onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie moet evenwel besloten worden dat er in Kabul stad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen, wat de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kabul is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie. Een verwijzing naar rechtspraak van de Franse Cour Nationale de droit d'asile inzake de veiligheidssituatie in Kabul stad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

Niettemin moet het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Gelet op de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en mede in acht genomen het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, toont verzoeker niet aan dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden die niet worden betwist, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande om te besluiten dat in verzoekers hoofde geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP